

پروین میا که گشته می نه در بهار	لب لب در از لب جانانه در بهار
تا برگ سبز نشانی گل میکند	زندان می بر لبست بود در بهار
تا گل شکفت شمع دیگر بر بزم کرد	داغ ز تیره چینی پروانه در بهار
آقا ز عاقبت ز قلم چهر کشید	جملات سینه ستمی در بهار
صبر بیغیض عالم بالا بر لب است لب لب های گوهر است سانه در بهار	
ز حال حسنه دلان خنجر ترا به خنجر	ترا ز آرزو سیدان کوه با خنجر
تمام خنجر به کمان برآمده	دل ترا گزین خنجرها آتش خنجر
بیکسرت خنجر و جوهر زره	دا که از سپهر فودای تو خنجر
ترا که نیت خنجر از بهای عالم است	ز لطف آفت و کفایت به خنجر
نوان بر در سید ز راه آگاه	دا که چو بیا گشته از بهار خنجر
مرا چو کوه شمشاد به خنجر	خنجر نشانه از خویشین ز خنجر
ز نیت آینه روی مراد تو درون	ترا که وی بخیلی از خنجر
ز حال صاب کسین که خاک راه است	ترا که نیت کماهی نیر با خنجر

کام دل

کام دل از آن بهره افروخته بیک	در بهر کوی دیده خود را بیک
دیوانه ما سبب سیر است	اینهار ز دل در فرم آن زلف خنجر
خنجر خواب گران نیت در آن قافل	تا خواب شانی دل ازین قافل بیک
نکند که ز توده شوخچه در او	پرتشم زدن ساغر از چو بیک
ای آن غزل فزاید نظر بر کس نمرد	ای مطرب طبع پیوسته دل ماه بیک
جام در دور با نوازه محو ز بهار نشانم که کاخ خوشکس است	
چون من را لبش ز بهر کس	بیش شغفت و باغان پر بر تو سار
خویش من را بکنند همه در خنجر	اگر از اهل حقی جرات منم سار
بخشش کجا حوصله عقل کجا	اینکه بر فهم که ز در بخور در بهار
ای که در دروغ خنجر طلب میکند	تو نشانه در غوغای کوه بهار
چون کنی نغمه صفایان ز غوغایان صفا بویک سینه زین از خاک نشین با بهار	
خاک را جان کرد درین باجهان طهار	صیحه پیشتر ز در خاک کبان طهار

Copyright © King Fahd University

Copyright © King Fahd University